

Arrest

nr. 310 387 van 22 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die door de Franse autoriteiten in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum geldig voor 15 dagen in de periode van 1 juni tot 1 juli 2016, betreedt op 15 juni 2016 het Schengen-grondgebied.

1.2. Op 15 mei 2017 doet verzoekster bij de burgerlijke stand van Wuustwezel, samen met een Belgische man, aangifte van huwelijk. Na negatief advies van het parket weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand echter de huwelijksvoltrekking, omdat het beoogde huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar louter op het verwerven van een verblijfs-recht.

1.3. Op 9 december 2019 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse broer. Op 8 juni 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op 17 juni 2020 ter kennis gebracht.

1.4. Op 19 juni 2020 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar Nederlandse broer. Op 18 december 2020 beslist de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op 23 december 2020 ter kennis gebracht. Bij arrest van 2 april 2021 met nr. 252 154 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het door verzoekster tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.5. Tijdens een woonstcontrole op 29 maart 2021 kan verzoekster niet worden aangetroffen. Haar zus zegt niet te weten waar ze is. Een woonstcontrole op 30 maart 2021 is opnieuw negatief. Dit keer verklaart haar zus dat verzoekster opnieuw in Nederland zou verblijven.

1.6. Op 18 juli 2023 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal in functie van haar Nederlandse feitelijke partner. Op 20 oktober 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op 11 december 2023 ter kennis gebracht.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 12 december 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit zijn de bestreden beslissingen die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht. Het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Regio Turnhout op 12/12/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [V.B.]

voornaam: [E.M.]

[...]

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 11/12/2023.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht sinds 14/07/2023 in België te zijn. Zij vroeg gezinshereniging aan met haar partner, een Nederlandse onderdaan, op 18/07/2023. Deze werd door de DVZ geweigerd op 20/10/2023 aan de hand van een bijlage 20 met bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten en met een inreisverbod voor de Schengenzone (bijlage 13 sexies) geldig voor 3 jaar. Deze beslissingen werden betrokkene betekend op 11/12/2023. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermens-waardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM” (VV, nr. 189065 van 28.06.2017). De betrokkene toont bovendien niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en

dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat haar partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als haar partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in het Rijk te hebben.

Betrokkene verklaart een hoge bloeddruk te hebben en een angststoornis.

Verder verklaart betrokkene dat haar beide ouders gestorven zijn, en dat zij een zus en een broer heeft die in België verblijven. Dit loutere feit geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf; Betrokkene toont geen afhankelijkheid aan van haar hier verblijvende familieleden.

Via moderne communicatiemiddelen kan betrokkene vanuit het land waarnaar zij terug dient te keren, in contact blijven met haar partner en haar familieleden. Na het aflopen of beëindigen van het inreisverbod, kan betrokkene indien gewenst via de geijkte procedures op legale wijze trachten terug te keren.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3. 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/10/2023 dat haar betekend werd op 11/12/2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 11/12/2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/10/2023 dat haar betekend werd op 11/12/2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 11/12/2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat zij niet is teruggekeerd omdat zij hier wenst samen te wonen met haar partner. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart een hoge bloeddruk te hebben en een angststoornis. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar zou belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is daarom zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. Beide partijen hebben voor de zitting aan de Raad meegedeeld dat verzoekster begin 2024 is vertrokken naar Nederland. Dit gegeven is dus niet betwist. Rekening houdend met het gegeven dat de bestreden beslissing een terugkeer- en verwijderingsbesluit is in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) en deze beslissing verzoekster bijgevolg verplicht het gehele Schengengebied te verlaten "*tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om ze zich naar toe te begeven*", werd verzoekster via haar advocaat op de zitting vervolgens gevraagd of zij voor Nederland beschikt over de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Zij kon niet aangeven dat dit het geval zou zijn. In de gegeven omstandigheden oordeelt de Raad dat het enkele gegeven van het vertrek van verzoekster naar Nederland onvoldoende reden is om haar het belang te ontzeggen wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Het artikel 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verwerende rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Een individueel onderzoek is dan ook vereist bij het nemen van een verwijderingsmaatregel

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofdte van de verweerster (RW 19.06.2017, RW 17.08.2017).

Bovendien werden de beginselen van behoorlijk bestuur niet nageleefd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verwerende partij zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat de verwerende partij in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn.

Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er een afdoend individueel onderzoek werd gedaan naar de situatie van verzoeker met inachtna-me van alle voorliggende elementen in het dossier.

Tevens is de beslissing behept met tegenstrijdigheden

De bestreden beslissing wordt genomen in navolging van een weigeringsbeslissing tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 3 jaar.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat "Het loutere feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven . Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM " (stuk 1)

Deze zienswijze/ betwisting strookt niet met de documenten in het administratief dossier.

De bestreden beslissing bevat een overzicht van de neergelegde documenten

Verzoeker legde wel degelijk bewijzen voor van haar duurzame relatie gedurende 2 jaar voor. Het betreft volgende stukken:

- Een uitvoerig en vaak gedateerd fotodossier van zichzelf en haar partner met foto's die dateren uit de période van hun samenzijn sinds mei 2021 tot op heden.
- De foto's dateren uit verschillende periodes, seizoenen, locaties, zoals de achtergrond, kapsels en kleding van beiden aangeven.
- Telefonische whatsapp communicatie bij waaruit blijkt dat beiden mekaar ruim 2 jaar kennen (augustus 2021- juli 2023)
- Een rekening op hun beider namen geopend op 24 maart 2022 en transacties tussen beiden.
- Geldstortingen van de heer [P.] aan verzoeker in de période 2019-2023

Alle voorliggende stukken in acht genomen in combinatie met de inschrijving van beiden op hetzelfde adres in Beerse, in juli 2023 kan onmogelijk besloten worden dat er geen sprake zou zijn van een duurzame relatie!

Bovendien is sprake van een tegenstrijdigheid in de motivering van DVZ in het dossier van verzoeker

Immers verwijst DVZ in de bestreden beslissing expliciet naar de motivering van de negatieve beslissingen op 20 Oktober 2023 (weigering GH met BGV en inreisverbod) .

In de beslissing van 20 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten gronde werpt verwerende partij op dat beiden niet op hetzelfde adres woonachtig zouden zijn op grond van het Rijksregister.

Met andere woorden de samenwoning wordt in de beslissing van DVZ dd 20 Oktober 2023 betwist, waar dit niet langer het geval is in de bestreden beslissing van 12 december 2023

In de bestreden beslissing erkent verwerende partij voor het eerst expliciet dat er wel sprake is van samenwoning doch dat men deze niet beschouwt als een duurzame relatie en bijgevolg niet als een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM

Echter kan DVZ in alle redelijkheid op grond van de voorliggende elementen die aantonen dat er sprake is van een relatie vanaf mei 2021 onmogelijk besluiten tot de afwezigheid van een duurzame relatie . Van een geobjectiveerde contra indicatie is geen sprake

DVZ had de mogelijkheid om verzoeker en haar partner te horen en aanvullende informatie op te vragen, doch heeft dit nagelaten om vervolgens ondanks de stukken die het tegendeel uitwijzen, een negatieve beslissing te gronden

Deze kan geen stand houden in het licht van alle voorliggende elementen

Te meer nu een samenwoning bovendien niet vereist is om van een duurzame relatie te spreken

Het feit dat de voorliggende stukken duidelijk een période van ruim 2 jaar behelzen, bevestigt de these van een duurzame relatie. Verzoeker vormt wel degelijk een gezin met de heer [P.], haar partner sinds mei 2021. Haar gedwongen terugkeer zal daadwerkelijk tot een scheiding leiden, hetgeen een schending uitmaakt van haar recht op een familie- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van het artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 05/02/2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden bijlage 20 is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 Oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

En zelfs indien er hypothetisch gesteld, geen sprake zou zijn van een duurzame relatie van 2 jaar zoals vereist door de wet in het kader van GH met een EU onderdaan, betekent dit allerm minst dat er geen sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM

DVZ stelt dat de partner van verzoeker, die de Nederlandse nationaliteit heeft, verzoeker kan volgen naar Suriname??

Deze these is allerm minst redelijk. Er kan toch niet van de partner verwacht worden

Dergelijke zienswijze strookt overigens niet met de eigen motivering dat er geen sprake zou zijn van een duurzame relatie noch gezinsleven; in tegendeel, DVZ gaat hier duidelijk uit van de prémissie dat er wel degelijk een gezinsleven bestond waar zij stelt dat beiden "wisten dat het gezinsleven in België van of het begin precair was..."

De motivering van DVZ is aldus behept met tegenstrijdigheden wat een schending van het zorgvuldigheids-redelijkheidsbeginsel uitmaakt.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 EVRM wel aannemelijk.

Bijgevolg kan op grond van het dossier in zijn totaliteit beoordeeld, niet in redelijkheid gesteld worden dat beiden geen duurzame relatie zouden hebben

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het recht op een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, minstens het redelijkheidsbeginsel in het licht van het familie- en gezinsleven van verzoeker dat vaststaat op grond van de stukken en het administratief dossier.

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49) Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt duidelijk in artikel 5 dat elke beslissing zoals een bevel om het grondgebied te verlaten met detentie, dient te worden genomen rekening houdend met het familie- en privéleven van de betrokkene.

Uit geen enkel element in de bestreden beslissing blijkt dat daadwerkelijk met de voorliggende familiale elementen rekening werd gehouden zodat ook sprake is van een schending van artikel 74/13 VW

Terugleiding naar de grens, geen termijn voor vrijwillig vertrek
Verwerende partij stelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend
Dergelijke afwezigheid van termijn druist in tegen het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel
De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen gevolg zou hebben verleend aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd 20 oktober 2023
Het bevel om het grondgebied te verlaten dd 20 oktober 2023 werd afgeleverd samen met (als accessorium) een weigeringsbeslissing tot verblijf van meer dan drie maanden ingevolge het verzoek om gezinshereniging
Verzoeker kreeg deze beslissing van 20 oktober 2023 pas betekend op 11 december 2023
En daags nadien reeds, op 12 december 2023 werd zij thuis opgepakt en naar het gesloten centrum overgebracht
Deze handelwijze maakt een schending uit van artikel 6 EVRM
Immers wenste verzoeker beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing dd 20/10/23 die manifest foutief gemotiveerd is
Uit het dossier door verzoeker ingediend wel degelijk blijkt dat zij en de heer [P.] al ruim twee jaar een duurzame relatie hebben zodat geen sprake is van misbruik van procedure louter en alleen om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen
Het feit dat verzoeker na kennisname van de weigeringsbeslissing diezelfde dag nog het land moest verlaten en vervolgens de ochtend daarop van haar vrijheid werd beroofd om vervolgens opnieuw een bevel om het grondgebied te worden overhandigd met vasthouding, maakte de indiening van een beroepsprocedure onmogelijk, wat een schending van het recht op verdediging uitmaakt conform artikel 6 EVRM
Elke redelijkheid in de handelwijze van DVZ is zoek.
Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoeker en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.
Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). "Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuuroptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sonctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).
Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):
"Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:
Is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang."
Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.
De beslissing van verwerende partij is dan ook volstrekt in strijd met het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel en dient om deze reden dan ook nietig te worden verklaard.
Uit het administratief dossier zoals dat voorligt blijkt zeer duidelijk dat verweerder bij het vellen van de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel heeft miskend."

3.2. De motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De bestreden beslissing werd op geïndividualiseerde wijze gemotiveerd, aan de hand van de concrete elementen van het dossier. Verzoekster kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Zij geeft er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en gaat over tot een inhoudelijke kritiek hierop. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

In de eerste plaats wordt haar bevel gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het ogenblik van haar aantreffen. In de tweede plaats wordt haar bevel gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, omdat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor drie jaar, haar betekend op 11 december 2023. Verzoekster betwist geen van beide motieven, die elk op zichzelf genomen volstaan als grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beide gronden verplichten verweerder in beginsel ook tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, al geldt deze verplichting enkel onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt zo ook het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster voert in dit verband een schending aan van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat haar gezins- en familie onterecht niet in rekening is gebracht en alleszins niet op correcte wijze.

3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oosten-rijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins-, familie- of privéleven is verder niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat

waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnen-komst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Op geen enkel ogenblik werd verzoekster reeds toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar Nederlandse partner.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening hield met dit ingeroepen gezinsleven en overging tot een toetsing hiervan aan artikel 8 van het EVRM. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen als volgt:

“Betrokkene verklaart in het hoorrecht sinds 14/07/2023 in België te zijn. Zij vroeg gezinshereniging aan met haar partner, een Nederlandse onderdaan, op 18/07/2023. Deze werd door de DVZ geweigerd op 20/10/2023 aan de hand van een bijlage 20 met bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten en met een inreisverbod voor de Schengenzone (bijlage 13 sexies) geldig voor 3 jaar. Deze beslissingen werden betrokkene betekend op 11/12/2023. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermens-waardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft

beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). De betrokkene toont bovendien niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat haar partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als haar partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België."

Verzoeksters betoog is er grotendeels op gericht aan te tonen dat zij en haar partner wel degelijk een duurzame en stabiele partnerrelatie – en dus een beschermenswaardig gezinsleven – hebben. Hiervoor verwijst zij naar de stukken die zij heeft voorgelegd in het kader van haar eerdere aanvraag tot gezinshereniging. In dit verband moet er echter op worden gewezen dat verweerder in zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 oktober 2023 reeds heeft vastgesteld dat de door verzoekster voorgelegde stukken niet kunnen volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele partnerrelatie, en dus evenmin van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad verwijst naar zijn beoordeling ter zake in zijn arrest nr. 310 385 van 22 juli 2024. Verzoekster brengt in dit verband in het kader van huidig beroep geen nieuwe argumenten naar voor.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat verweerder in elk geval ook verder heeft gemotiveerd voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden aangenomen, wat echter niet blijkt. Zo wordt in de bestreden beslissing nog vastgesteld dat verzoekster hoe dan ook niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. In dit verband benadrukt verweerder nog dat zowel verzoekster als haar partner wisten dat het beweerde gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster.

Zoals blijkt uit de aangehaalde rechtspraak van het EHRM kan bij de belangenafweging inzake artikel 8 van het EVRM een belangrijk gewicht worden toegekend aan het gegeven dat de partners wisten dat de uitbouw van het gezinsleven in België onzeker was omwille van het illegale of precaire karakter van het verblijf van een van hen. Het EHRM stelt in zijn rechtspraak zeer duidelijk dat in de situatie waarin het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zal zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster doet geen enkele moeite dergelijke uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. Zij betoogt wel dat het allerminst redelijk zou zijn om van haar Nederlandse partner te verwachten dat deze haar volgt naar Suriname, maar concretiseert dit niet. Op geen enkele wijze voert zij concrete en noemenswaardige hinderpalen aan die verhinderen dat het beweerde gezinsleven zou worden verdergezet in Suriname. Het louter benadrukken van de Nederlandse nationaliteit van haar partner kan niet volstaan.

Het gegeven dat verweerder in eerste instantie stelt het beschermenswaardig karakter van de ingeroepen relatie te betwisten en in tweede instantie alsnog, ten overvloede, de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM doorvoert, maakt de bestreden beslissing ook nog niet tegenstrijdig en al zeker niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster is nog van mening dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is gemotiveerd aan de eerdere beslissingen van 20 oktober 2023, nu in de bestreden beslissing de samenwoning tussen haar en haar partner werd aangenomen terwijl dit niet het geval was in de beslissingen van 20 oktober 2023. Er blijkt evenwel niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij deze kritiek. De Raad stelt zo allereerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de politiecontroles van 24 juli 2023 en 6 augustus 2023 enkel positief waren wat verzoekster zelf betreft. Van haar partner is geen sprake in het politieverlag. De partner wordt vermeld noch als persoon die staat ingeschreven op het adres noch als persoon die er effectief zou verblijven. Ongeacht een eventuele eerdere officiële inschrijving van de partner op dit adres, bleek dus inderdaad niet dat de partner ten tijde van de beslissingen van 20 oktober 2023 of op een later tijdstip met haar samenwoonde op het betreffende adres. Zij brengt zelf ook geen enkel begin van bewijs naar voor dat dit alsnog het geval was. Daarenboven wordt opgemerkt dat verweerder in de bestreden beslissing ook verder heeft gemotiveerd dat zelfs aangenomen dat er wel degelijk sprake is van een gezins- of familieleven dit in geen geval kan leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Inzake de aanwezigheid van haar broer en zus in België heeft verweerder in de bestreden beslissing verder ook heel concreet gemotiveerd waarom op basis van deze familiebanden evenmin een schending blijkt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster geeft niet concreet aan deze motivering te betwisten. Voor het overige brengt zij ook geen concrete elementen naar voor inzake enig privéleven dat zij in België zou hebben ontwikkeld en dat bescherming zou behoeven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt.

3.7. In het verlengde van de voorgaande bespreking, moet bijgevolg eveneens worden besloten dat niet blijkt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven in strijd met de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Nu uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met het ingeroepen gezinsleven en niet blijkt dat de in dit verband doorgevoerde beoordeling strijdig is met artikel 8 van het EVRM, en verzoekster verder niet aangeeft minderjarige kinderen of gezondheidsproblemen te hebben, kan evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.9. Verzoekster betwist nog dat zij misbruik maakte van de procedure gezinshereniging om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven, maar een dergelijk motief ligt als dusdanig niet ten grondslag aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, minstens betreft het geen determinerend motief ervan, zodat hierop niet verder moet worden ingegaan.

3.10. Verzoekster betwist vervolgens de beslissing om haar geen termijn te geven om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing steunt op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en een vastgesteld risico op onderduiken, nu verzoekster duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan een verwijderings-maatregel en zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor drie jaar. Verweerder verduidelijkt dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 oktober 2023, haar betekend op 11 december 2023, en verwijst verder naar het inreisverbod dat gepaard gaat met voormeld bevel.

Verzoekster wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 oktober 2023 haar pas werd betekend op 11 december 2023 en zij daags nadien reeds thuis werd opgepakt om naar het gesloten centrum te worden gebracht. Nu dit bevel van 20 oktober 2023 geen termijn voor vrijwillig vertrek bevatte, blijkt echter niet dat verweerder niet kon verwijzen naar de niet-tenuitvoerlegging van dit bevel.

Voor het overige maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar belangen op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze worden benadeeld waar zij niet langer een termijn kreeg voor vrijwillig vertrek.

3.11. Rekening houdend met de voorgaande bespreking, blijkt niet dat verweerder bij het bestreden bevel is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel niet wordt aangetoond.

3.12. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad ook niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, zodat evenmin een schending van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel kan worden aangenomen.

3.13. Verzoekster kan verder niet dienstig verwijzen naar artikel 6 van het EVRM omdat zij nog beroep wenste in te stellen tegen de beslissing van 20 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer drie maanden.

De Raad wijst erop dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Daarenboven blijkt niet dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, of de (onmiddellijke) tenuitvoerlegging hiervan, verzoekster op zich heeft verhinderd om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in rechte aan te vechten. Er blijkt ook niet dat verzoeksters aanwezigheid op het grondgebied op zich was vereist om deze procedure voor de Raad te voeren of haar rechten van verdediging in deze procedure te vrijwaren. Zij kon hiervoor in nauw contact blijven met haar advocaat in België, die deze procedure in België voor haar verder kon opvolgen.

3.14. Wat ten slotte de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen

zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

3.15. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Verzoekster heeft verder geen gegronde middelen aangevoerd die kan leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS